

Sygn. akt IV P 194/19

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2021 r.

Sąd Rejonowy w Puławach IV Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Magdalena Gałkowska

Protokolant st.sekr.sąd. Katarzyna Jankowska

po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 2021 r. w Puławach

sprawy z powództwa W. W.

przeciwko (...) Centrum (...) w K.

o wynagrodzenie za pracę

1. Oddała powództwo;
2. Nie obciąża powoda kosztami procesu.

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 26 czerwca 2019r. powód W. W. wnosił o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego (...) Centrum (...) w K. trzech kwot po 3.800,00 zł tytułem wynagrodzenia za okres od 1.03.2019r. do 31 maja 2019r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wymagalności miesięcznej kwoty wynagrodzenia do dnia zapłaty.

Pozwane (...) Centrum (...) w K. powództwa nie uznawało i wносиło o jego oddalenie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód W. W. od dnia 1 stycznia 2002r. zawarł umowę o pracę z Jednostką Wojskową (...) w D. jako technik centrali telefonicznej (akta osobowe). Z dniem 1.012.2007r. pracodawcą dla powoda stał się (...) S. P. w D., a powód z dniem 1.08.2009r. pracował jako monter - Grupa (...) S. i (...) A. (akta osobowe).

Z dniem 1.01.2010r. na mocy art. 23⁽¹⁾kp pracodawcą dla powoda stał się 3 Rejon (...) T. S. P. K.-B. i powód z tym dniem zmienił stanowisko pracy na monter Grupy (...) S. i (...) A. (...) D. (...) K.-B. (akta osobowe). Powód posiadał zakres obowiązków na tym stanowisku (akta osobowe) .

W dniu 22 listopada 2017 powód został poinformowany przez pracodawcę, że z dniem 1 stycznia 2018r. na podstawie art. 23⁽¹⁾kp nastąpi przejście całości 3 Rejonu (...) T. S. P. K.-B. na nowego pracodawcę, którym będzie (...) Centrum (...) w K. (akta osobowe).

Powód przebywał na zwolnieniu lekarskim w okresie od 9.07.2018r. do 3.01.2019r., został następnie skierowany przez pracodawcę na badania lekarskie kontrolne i lekarz medycyny pracy, po zapoznaniu się min. z informacją od lekarza

prowadzącego stwierdzającego, że powód jest zdolny do pracy z ograniczeniem ciężkiej pracy fizycznej, dźwiganiem ciężarów, ograniczeniem pracy w długotrwałej pozycji wymuszonej i z zaleceniem oszczędnego trybu życia, uznał w orzeczeniu lekarskim z dnia 4 stycznia 2019r., że wobec istnienia przeciwwskazań zdrowotnych, powód utracił zdolność do wykonywania pracy dotychczasowej z dniem 4.01.2019r. – k.8. Powód przedstawił pracodawcy to orzeczenie lekarskie, po czym udał się na urlop wypoczynkowy, na którym przebywał do 25 lutego 2019r. (bezsporne). W trakcie przebywania powoda na zwolnieniu lekarskim, pozwany pracodawca podjął decyzję o niedopuszczeniu powoda do pracy (k.11), o rozwiązaniu z nim umowy o pracę za wypowiedzeniem wobec tego, że wystąpił brak zdolności powoda do pracy na zajmowanym stanowisku , co skutkuje niemożnością wykonywania przez powoda powierzonych obowiązków (k.10) oraz o czasowym powierzeniu jemu w okresie od 1.03.2019r. do 31.05.2019r. wykonywania pracy na stanowisku referenta w Węźle Teleinformatycznym, do wykonywania to których obowiązków powód przystąpi po otrzymaniu zaświadczenia lekarskiego dopuszczającego go do wykonywania tychże obowiązków (k.25). Przygotowane zostało także dla powoda skierowanie na badania lekarskie na stanowisko referenta (k.26).

W dniu 26 lutego 2019r. powód stawił się do pracy i przełożony powoda L. J., w obecności J. P. (1), wręczył powodowi przesłane z kadr w K.: zawiadomienie o niedopuszczeniu go do pracy, decyzję o rozwiązaniu z nim umowy o pracę, pismo o czasowym powierzeniu jemu w okresie od 1.03.2019r. do 31.05.2019r. wykonywania pracy na stanowisku referenta oraz skierowanie na badania lekarskie na stanowisko referenta (zeznania świadków złożone na piśmie: L. J. (1) k. 78-80v, J. P. (1) k.84-103). Powód przyjął i podpisał fakt odebrania zawiadomienia o niedopuszczeniu go do pracy i decyzję o rozwiązaniu z nim umowy o pracę, a odmówił odebrania i pokwitowania faktu odbioru pisma o czasowym powierzeniu jemu w okresie od 1.03.2019r. do 31.05.2019r. wykonywania pracy na stanowisku referenta oraz skierowania na badania lekarskie na stanowisko referenta (zeznania świadków złożone na piśmie: L. J. (1) i J. P. (1), notatka służbowa k.24). Powód poinformował przełożonych, że nie może wykonywać pracy na stanowisku referenta, gdyż zmuszony byłby do pracy w pozycji siedzącej, a ma problemy z kręgosłupem i praca siedząca jest dla niego niewskazana (zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc k131-131v).

Powód nie wykonał badań lekarskich dopuszczających go do pracy na stanowisko referenta i nie stawił się do pracy po 26 lutym 2019r., nie zgłaszał swojej gotowości do pracy, a pozwany pracodawca nie wzywał powoda do stawienia się do pracy (bezsporne).

Powód nie otrzymał wynagrodzenia od pozwanego pracodawcy za okres od 1 marca 2019r. do 31 maja 2019r. (bezsporne).

Stosunek pracy łączący strony rozwiązał się z dniem 31 maja 2019r. na skutek wypowiedzenia dokonanego powodowi przez pracodawcę (k7).

Miesięczne wynagrodzenie powoda stanowiło kwotę 4.597,17 zł (k.32).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach sprawy i aktach osobowych powoda, a wskazane wyżej, których prawdziwość i autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Sąd także obdarzył wiarą w całości zeznania świadków: J. P. i L. J., bo są one absolutnie zgodne ze sobą, a także dokumentami złożonymi do akt sprawy. W szczególności obdarzył wiarą zeznania w/w świadków co do faktu, że w dniu 26 lutego 2019r. L. J. wręczył powodowi także pismo o czasowym powierzeniu jemu w okresie od 1.03.2019r. do 31.05.2019r. wykonywania pracy na stanowisku referenta oraz skierowanie na badania lekarskie na stanowisko referenta, a powód, po zapoznaniu się z tymi dokumentami, odmówił ich przyjęcia. Sąd nie dał więc wiary zeznaniom powoda słuchanego w charakterze strony w tym zakresie, bo są to tylko jej gołosłowne twierdzenia, nie poparte żadnymi dowodami. W pozostałym zakresie sąd obdarzył wiarą zeznania powoda słuchanego w trybie art. 299 kpc.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Żądanie powoda zasądzenia na jego rzecz od pozwanego (...) Centrum (...) w K. trzech kwot po 3.800,00 zł tytułem wynagrodzenia za okres od 1.03.2019r. do 31 maja 2019r., nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosunek pracy charakteryzuje się podporządkowaniem pracownika względem pracodawcy w czasie świadczenia pracy. Zgodnie z art. 22§1 kp przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem, przy czym wyrażenie „pod kierownictwem” ma ten sam zakres znaczeniowy, co pojęcie „podporządkowanie” i koresponduje z treścią art. 100 § 1 k.p. wyraźnie przewidującego obowiązek stosowania się do poleceń przełożonych. Osoby zatrudnione na podstawie stosunku pracy są zobowiązane podporządkować się poleceniom swoich przełożonych, jeżeli dotyczą one pracy i nie są sprzeczne z prawem lub z treścią zawartej umowy o pracę. Pracownik jedynie wyjątkowo może odmówić wykonania polecenia swojego przełożonego. Wyjątki te dotyczą poleceń nakazujących wykonywanie czynności sprzecznych z prawem i to nie tylko z prawem pracy, ale i innymi gałęziami prawa. Pracownik jest zobowiązany wykonywać polecenia, które są zgodne z treścią jego obowiązków wynikających z umowy o pracę.

Powód zatrudniony był w pozwanym (...) jako monter w Stacji S. Teleinformatycznych, ale bezspornym jest, że nie mógł już po 4.01.2019r. wykonywać pracy na tym stanowisku, bo lekarz medycyny pracy orzekł, że powód utracił zdolność do wykonywania pracy na tym stanowisku. Pracodawca wobec tego złożył wobec powoda oświadczenie o wypowiedzeniu jemu umowy o pracę, ale wypowiedzenie to wynosiło 3 miesiące i pracodawca postanowił, aby powód przez te 3 miesiące czasowo pracował jako referent, po oczywiście uzyskaniu pozytywnego orzeczenia lekarza medycyny pracy o zdolności do wykonywania pracy na tym stanowisku. Dopuszczalność działań pracodawcy przewidzianych w art. 42§4 kp jest ograniczona istnieniem przesłanek tj. muszą zaistnieć uzasadnione potrzeby pracodawcy, powierzenie innej pracy może obejmować okres nieprzekraczający 3 miesięcy w roku kalendarzowym, niedopuszczalne jest obniżenie wynagrodzenia pracownika oraz konieczne jest uwzględnienie kwalifikacji pracownika. W razie spełnienia powyższych wymogów polecenie pracodawcy jest dla pracownika wiążące.

W ocenie sądu, pozwany pracodawca, wydając powodowi polecenie czasowego wykonywania innej pracy, miał oparcie w art. 42§4 kp. Oczywiście, jak wyżej podniesiono i to zostało zresztą wprost ujęte w treści pisma o czasowym powierzeniu powodowi wykonywania pracy na stanowisku referenta, do wykonywania tych czasowych obowiązków powód mógł przystąpić dopiero po otrzymaniu zaświadczenia lekarskiego dopuszczającego go do wykonywania tychże obowiązków. Powód tymczasem w ogóle odmówił przyjęcia zarówno pisma o czasowym powierzeniu jemu wykonywania pracy na stanowisku referenta, jak i skierowania na badania lekarskie, przez co uniemożliwił dokonanie oceny przez lekarza medycyny pracy, czy może on wykonywać pracę na tym zaproponowanym przez pracodawcę stanowisku.

Zgodnie zaś z art. 80 kp wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną. Za czas niewykonywania pracy pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia tylko wówczas, gdy przepisy prawa pracy tak stanowią. Kodeks pracy wskazuje na liczne przypadki, w których pracownik, nie wykonując pracy, jest jednak uprawniony do wynagrodzenia i do takich okresów należy zaliczyć m.in.: zwolnienie na poszukiwanie pracy (art. 37 kp), czas pozostawania bez pracy, w przypadku przywrócenia do pracy (art. 47 i 57 kp), zwolnienie na przeprowadzenie badań okresowych i kontrolnych (art. 229 kp) czy czas przestoju (art. 81 kp).

Poza sporem jest, że powód nie stawał się do pracy w okresie od 1 marca 2019r do 31 maja 2019r. i nie wykonywał w tym czasie żadnej pracy na rzecz pozwanego pracodawcy. Pozwany pracodawca zaś nie wyrażał zgody ani wprost ani też w sposób dorozumiany, aby powód nie wykonywał pracy na jego rzecz, a otrzymywał w tym okresie wynagrodzenie.

Zatem, w ocenie sądu, powód bez żadnego usprawiedliwienia, nie stawał się do pracy w okresie od 1 marca 2019r. do 31 maja 2019r., bo jak już wyżej podniesiono, pracodawca miał prawo w trybie art 42§4 kp przydzielić powodowi do wykonywania inne zadania niż te wynikające z umowy o pracę, ale powód mógłby podjąć te obowiązki dopiero po uzyskaniu zgody lekarza medycyny pracy. Powód zaś nie wykonał polecenia pracodawcy o poddaniu się badaniom lekarskim, czym uniemożliwił ocenę, czy może czasowo może on pracować na stanowisku referenta. Jak już wyżej podniesiono, stosunek pracy polega na zobowiązaniu się przez pracownika do wykonywania pracy na rzecz pracodawcy, pod jego kierownictwem, a pracodawca jest zobowiązany do wypłacania wynagrodzenia za pracę

wykonaną na rzecz danego pracodawcy. Powód zaś w tym okresie, bez żadnego usprawiedliwienia, nie wykonywał żadnej pracy na rzecz pozwanego pracodawcy, a więc nie może żądać za ten okres wynagrodzenia.

Zatem żądanie powoda należało oddalić.

O kosztach Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 102k.p.c., który to przepis ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Jest to rozwiązanie szczególne, nie podlegające wykładni rozszerzającej, wymagające do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Do okoliczności branych pod uwagę przez sąd, przy ocenie przesłanek zastosowania dyspozycji omawianego przepisu, zaliczyć można nie tylko te związane z samym przebiegiem postępowania, ale również dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony. Za trafny należy uznać pogląd, iż sama sytuacja ekonomiczna strony przegrywającej, nawet tak niekorzystna, że strona bez uszczerbku dla utrzymania własnego i członków rodziny nie byłaby w stanie ponieść kosztów, nie stanowi podstawy zwolnienia - na podstawie art. 102 k.p.c. - od obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi, chyba że na rzecz tej strony przemawiają dalsze szczególne okoliczności, które same mogłyby być niewystarczające, lecz łącznie z trudną sytuacją ekonomiczną wyczerpują znamiona wypadku szczególnie uzasadnionego. Taka właśnie sytuacja zaistniała w okolicznościach niniejszej sprawy. Powód decydując się na dochodzenie swoich praw na drodze sądowej, niewątpliwie był subiektywnie przekonany o zasadności swego roszczenia.